

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλιον κ' ἐννιακόσῳ
κ' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τὸν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α ε ἵ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ι ' σ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνὰ καὶ δέκα μῆνός Φλεβάρη,
πᾶρε χαρτάκια, Ρωμῆ, καὶ βάρει.

Ἐνεννίατὰ πέντε κ' ἑξακόσ' ἀκόμη,
μὲ χαρτοπολέμους ἴστροῦθηκαν οἱ δρόμοι.

Τραγούδια κ' ἀσικλιῆκι γιὰ τὸ μασκαρῶληκι.

Παραίτια, Μουσα, κάθε τι,
τὸν πόλεμο, τὴν νίκη,
κ' ἐξόμνησε τὰ κομφετί
καὶ τὸ μασκαρῶληκι.

Πέμπτη πιπὴ ἑπιμέρωσε,
μὴν εἶχε ἑπιμερώσει,
κάθε Ρωμῆός ἐκίρωσε,
'πῆγε νὰ παλαβῶση.

Τὸ κάθε μῆτι 'φάνηκε θολὸ καὶ δακρυσμένο
σὰν εἶδε μὲς 'στὰ σύννεφα τὸν ἥλιο τρωπιμένο.

Ἐπρόβαλε γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ 'κρύφτηκε καὶ πάλι,
κ' ἠκούσθη θρήνος τῆς Ραμᾶ μέσα 'στό Καρναβάλι.

Γιὰ τὴν ἀνέλπιστη βροχὴ παντοῦ καύμας καὶ τρόμος
κ' ἐκ τοῦ προχείρου 'γίνηκε καθένας ἀστρονόμος.

Μικροὶ μεγάλοι: κ'ύταξαν τὸν οὐρανὸ μὲ κιάλι,
κ' ὅσο τὸν ἔδλεπαν θολὸ 'κτυπούσαν τὸ κεφάλι.

Ἄχι ἀφιλότιμη βροχὴ, μᾶς ἔκανες χαλάστρα,
κρίμα 'στὴν τόση φούρια μας, κρίμα 'στὴν τόση πάστρα.

Ἄχι οὐρανὲ, πούσαι 'ψηλὰ, κατέβα κάνε κρίσι,
γιὰ κύττα τὰ ματάκια μας, πού τρέχουν σὰν τὴν βρούσι.

Ἄχι οὐρανὲ ἕκατέρωσε καὶ σκορπισθήτε, νιφή,
γιὰ νὰ μ'πορέσουν οἱ Ρωμηοὶ νὰ κάνουν ἴλιγο κίφι.

Τὸν Αἰγινήτη 'ρώτησαν σὰν τὴν καιρὸ θὰ κἀν
κ' αὐτὸς τὸ τηλεσκόπιο μὲ καρδιοκτύπι πιάνει.

Τὸν Αἰγινήτη 'ρώτησαν ὀλημερῆς ἂν βρέξη,
κ' αὐτὸς τοὺς εἶπε: ἀλλάψετε, Καρνάβαλο δὲν ἔχει.

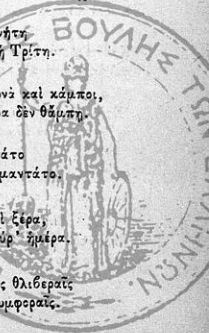
Τὴν ἀφιλότιμη βροχὴ σταμάτησ' Αἰγινήτη
ὡς ὅτου τῆς Σαρακοστής νὰ Ζημερῶσ' ἡ Τρίτη.

Κλάψετε καὶ μουγγρίσατε, ἔρμυϊ, βουνὸ καὶ κάμπο,
κ' ὁ Βασιλεὺς Καρνάβαλος καὶ σήμερα δὲν θάμπη.

Ἐτρέχαν καβαλαρῆδες ἀπὸ τὸ Κομητάτο
κ' ἰδῶ κ' ἐκεῖ σαλπίζαν τὸ θλιβερὸ μαντάτο.

Κάθε γιάλοδ ἐβόγγηξε, κάθε στεριά καὶ ἔτρα,
κ' ἦτανε μαῦρος οὐρανὸς κ' ἦτανε μαῦρ' ἡμέρα.

Τὰ φυλλοκάρδια 'μάριναν τρωπιμῆται: ὀλιβεραὶ
κ' ἔκλαιγε τὸ Ρωμαϊκὸ καινούριαις συμφοραῖς.

Κι' ἐγρίνιζε κι' ἐφώναζε κάθε θλιμμένη φάτος:
«πάψε, σκληρόκαρδη βροχή, δὲν θέλεις τὸ καλὸ μας,
ἰσὺ δὲσ' δόξαις θυμασταῖς τῆς ἑκανεσ στραπάτσας,
τὸν μέγα Ναπολέοντα καὶ τὸν Καρνάβαλό μας.»

Τὸ 'μάθαν ὅσῃν Ἀνατολή, τὸ 'μάθαν κι' οἱ Φράγγοι,
τὸ 'μάθανε καὶ ὅσῃν Νατὰλ καὶ μέσα ὅσῃν Ὀράγγη.

Κι' ὁ γέρο Κρουγερ τὸμαθε κι' ἐφώναξε «Θεὲ μου!»
κι' ἐζήτησε προσωρινῶς ἀνακούγῃν πολέμου.

Ἐβλαψαν τὸν Καρνάβαλο καὶ τὰ Φρενοκομεία
καὶ τέρατα γίνεκανε μεγάλα καὶ σημεῖα.

Κι' ἐφώναζε κι' ὁ Φασουλῆς,
πρῶτος γλενεζῆς καὶ σεβταλῆς.

«Ἐλλάς μου, σάκων φέρεσε καὶ θρήνη θρήνη θρήνη,
τὸν οὐρανὸ καὶ σήμερα τὸν ἔπιασε μπουρῖνι.

«Γι' αὐτὸ τὸ νέο ζερνικό τι λύση ποὺ τὴν 'πῆρα!...
κλάψε, πατρίε, δὲν ἔχουμε μὲδ' ὅσῃν ἤλιο μοῖρα.

«Ἐναν ψωρο-Καρνάβαλο ποθοῦν κι' οἱ Τουρκομάχοι
κι' αὐτὸς ὁ κκοροϊζικός ὄλακερος ἰδράχη.

«Ἄδασ' ἢ δουλειὰ, Καρνάβαλε, καὶ πίσω ξαναγύρισε,
κι' ὅταν τὸν ἤλιο ξαναἰδῆς ἔλα καὶ πανηγύρισε.

«Ἐχω λαχτάρη νὰ σὲ ὄω... οὐ πῶθος μου καὶ τρέλλα μου,
κι' ἂν σκιάζεσαι γιὰ τὴν βροχὴ σου δίνω τὴν ὀμπρέλα μου.»

Παρασκευὴ ἑξημέρωσε,
ἡμέρα τῆς χαρᾶς,
τὸ μούτρο του σιδερώσε
καθὲνας μασκαράς.

Ἦλιος ἐχύθηκε παντοῦ κι' ἰγέλασαν τὰ χεῖλη
κι' ἐχθροὶ πάλαιοι φιλιώσανε κι' ἐβγήκαν πρῶτοι φίλοι.

Ἠμέρα πανηγύρισε, ἡμέρα Καρνάβαλου,
Ἐλλάδος ἀποθώσις, πομπὴ λαοῦ μεγάλου.

Στεφανωμένοι μὲ κισσοῦς, μὲ σείλινα καὶ κλήματα,
Καρνάβαλος, ἐφώναζαν, καὶ μάτς καὶ μούτς φιλήματα.

Καρνάβαλος, Καρνάβαλος, στεφανωθῶμεν πάντες,
Καρνάβαλος ἀναποῦσῃ καὶ πάππων ἀνδριάντες.

Καὶ τέλος ὁ Καρνάβαλος ὅρ' ἄρματος ἐφάνη
κι' ἀκτινωτὸ τὸν ἔστόλιζε κι' ἀθάνατο στεφάνι.

Ἐστὸν ἰρχοῦ τοῦ Ἐψωνησαν τὰ περασμένα κλέη,
κι' ἕνας ὅσῃν ἄλλον ἔλεγε, κι' ἕνας ὅσῃν ἄλλον λέει:

Τὸν εἶδες τὸν Καρνάβαλο;... τὸν εἶδα φέε ἀργὰ,
ποῦ 'μπῆκε ὅσῃν πρωτεύουσα κι' ἐπήγαγε σιγὰ.

Γελῶντας ἀνοιγόκλεινε τὸ τρομερὸ τοῦ στόμα
καὶ δὸς του κι' ἐκατάπινε τὴν σκόνη καὶ τὴν βρώμα.

Ἐτρεχ' ἐμπρὸς καὶ πίσω τοῦ τρανὴ καθβαλαρία
καὶ τὸν ἐζητωκραύγαζε σπυρτζὰ μαγαρία.

Καὶ χὰ χὰ χὰ καὶ χῖ χῖ χῖ καὶ χάγανα καὶ γέλοια
καὶ μουσικαὶς κι' ἀλαλητὸ καὶ γέρο καὶ μουρέλια.

Λερούσι τὸν Καρνάβαλο τὸν ἔραρινε μουρλό,
ποῦ νόμιζε πως ἤρχετο μέσ' ἀπ' τὸ Βατερλώ.

Κάθε πατέρας σπρώχνοντας τοὺς ἄλλους παραπέρα
τὸν δείχνει ὅτ' οὐ μούρει τοῦ κι' ἐκεῖνο ὅσῃν πατέρα.

Ἄλονζ' ἀνῆρ ντὶ Καρναβάλ, καὶ τῆς βροχῆς ὁ μάρτυς
ἀπὸ ἦηλὰ κατίνευε σὰν ἕνας Μπουναπάρτης.

Τί φέστα πολυσήμαντος Ἑλληνικῆς παλάβρας!...
μόνο ποῦ δὲν ζεῖδιπλωσαν τὰ λάβαρα τῆς Λαύρας.

Κυριακὴ ἑξημέρωσε, ντεληθορῆς ἐφύσα,
καὶ χαρτοπόλεμος δεινὸς ἱρράττε κι' ἐλύσσα.

Τόσο πολὺ ζεωδότηκε σὲ μιὰν ἡμέρ' ἀλάτι,
ποῦ μέσα ὅσῃν Ἀνάβυσσο δὲν ἔμεινε κομμάτι.

Τέτοιο κομφοτοπόλεμο, τέτοιαις Ἀποκρητῆς
δὲν ἐνθυμοῦνται νάκκανε κι' οἱ γέρο κι' ἡ γρητῆς.

Χαρτεβλοῦνται τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τὰ φύλα
καὶ κάθε ὀρόμος πλημμυρῆ με λάφυρα καὶ σούλα.

Ἐσκέπαζαν τὰ κομφοτὶ καὶ μάρμαρα καὶ χῶμα
καὶ μὲ τὴν σκόνη βούλωναν τῶν μαχητῶν τὸ στόμα.

Ὅποιος χαρτοπόλεμος ἐπέφρωτο ν' ἀνάψη,
ποῦ πρέπει νέος Ὀμηρος νὰ μᾶς τὸν περιγράψη.

Ὅσῃν κι' αὐτὸν δὲν ἦτανε κι' ἡ μάχη τῆς Μαγιέντας,
σ' αὐτὸν τὸν χαρτοπόλεμο κανεὶς ἀπαλλαγέντας.

Ταξίχαροι καὶ Μέρχαροι κι' ὀπλίται σπαθοφόροι
πρῶσσανε μίς ὅσῃ φωτιὰ, κανεὶς δὲν ὑπεχώρεται.

Κι' οἱ Βασιλεῖς περιχαρεῖς χαρτεβλοῦν κι' ἐκεῖνοι
κι' ἡ τόση λαϊκότης των τὸ πλῆθος συνεχίνει.

Ὁ Βασιλῆς χαρτεβλοῦν λαὸ βασιλικό,
μὰ κι' ὁ λαὸς τὸ Στέμμα του τὸ δημοκρατικό.

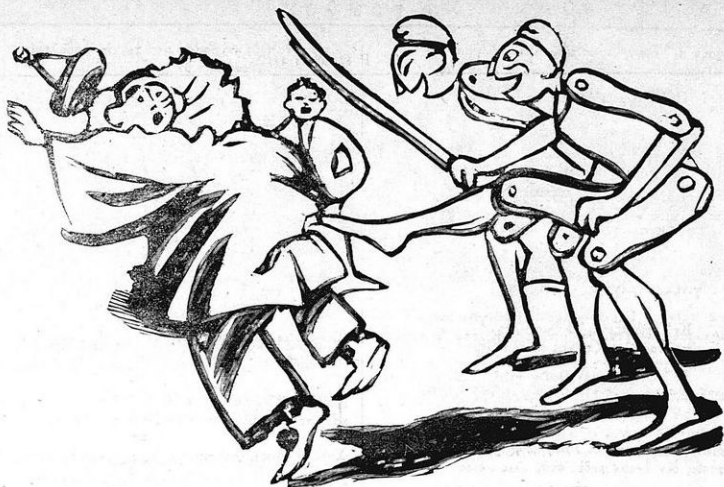
Ὁ πόλεμος ἐμείνετο δι' ἔλης τῆς ἡμέρας
ὡς ποῦ ὅσῃν ἄνδρας τὸ κλεινὸν ἀπενεμῆθη γέρας.

Ἐκυψε τέλος σὰν τῶν Μπουρὸν τὸν Κρόνζη καθεμεία,
κι' ἦτον ἡ νίκη τῶν ἀνδρῶν μεγάλη καὶ Καζομεία.

Σὰν ἄνδρες ἐπολέμησαν μαζί με τῆς Ρεθόικαις
καὶ ὅσῃν χαρτιῶν τὸν πόλεμο δὲν φάνηκαν γυναῖκες...

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ ζύλιος καὶ τῶν συγχρόνων Ἄρης
σὰν Ρόμπερτε ἐκορόνετο καὶ Κίτσεπερ Σερδάρης.

Τί μασκαράταις ἔπασαν ἀπὸ τὸ Κομητάτο,
ποῦ πάντερα τοῦ καθενὸς γυρίσαν ἄνω κάτω.

‘Ο Φασουλής κι’ ο Περικλής, τὸ ξύλινο ζευγάρι,
διώχνουνε τὸν Καρνάβαλο με δυνατὸ στηλιάρι.

Διαβαίνει καὶ τὸ Σύνταγμα μαζί με τοὺς θεσμούς
κι’ ἔλοι γιὰ τούτους ἔπαθαν ἀπὸ παροξυσμούς.

Καὶ θεσμοφύλακες σοφοὶ τοῦ κόσμου τοῦ μαγκούφου
τοὺς ἐκλωσεύσαν γελαστοὶ σὰν νάταν κλωτσοκούφι.

Διαβαίνει κι’ ὁ Προϋπουργὸς καὶ κάνει ρεβερέντζα
λιγνὸς λιγνὸς κι’ ἀδύνατος ἀπὸ τὴν ἱμλουέντζα.

‘Στὸ Κομητάτο ‘στάθηκε μαζί με τὸ Κουβέρνο
κι’ ἐφώναζε «κυττάζετε τί σχέδια σὰς φέρνω.»

Κι’ ὁ κόσμος ἐξεφώνησε : ἀβάλτα μὲς ‘στὸ ζεμπίλι,
καὶ κρέμαστα ‘ψηλὰ ‘ψηλὰ νὰ μὴν τὰ φᾶν οἱ ψύλλοι.»

Περνᾷ κι’ ὁ γέρο Κορδονᾶς ἀπὸ τὸ Κομητάτο
με λιγερτότα κορμί καὶ στήθος λουλουδάτο.

‘Απλῶνε τὸ κορδόνι του καὶ τοῦ φωνάζουν ἔλοι :
«σὺ τῶν μεγάλων μας θεσμῶν μπαζὶς καὶ περιδῶλι.»

Κι’ ὁ γέρος πιάνει τοὺς θεσμούς, τοὺς κοπανᾷ, τοὺς σφίγγει,
ὡς πού τοὺς βγάξει ζύγκι.

‘Ερχονται κι’ ἄλλοι ‘πίσω του τραβῶντας τὰ μαλλιά των
καὶ με τὸ ζύγκι τῶν θεσμῶν χορταίνουν τὴν κοιλιά των.

‘Ἢ μασκαράτα τῶν θεσμῶν τὸν κόσμο παλαβῶνει
κι’ ἀπλῶνεται σὰν σερπαντὲν τοῦ γέρου τὸ κορδόνι.

Τὸ Κομητάτο τᾶχασε, κι’ ὕστερ’ ἀπὸ τὸν γέρο
περνοῦν πολέμων τρόπαια, πού ξίρετε καὶ ξέρω.

Νὰ Μακεδῶν φορεσιᾶι,
ἄλογα εἰχως γκέμια,
Σταυρατῶν ἀρματοσιᾶι,
καὶ πάλαις καὶ καλέμια.

Διαβαίνουν περισσεύματα
καὶ κάνουν χωρατὰ,
διαβαίνουν καὶ στρατεύματα
καὶ τζοῦμ τὰρὰ τατὰ.

Διαβαίνουν Μοίραις ναυτικαῖς, Μοίραις θαρραφοραῖς,
με κρεμασμένους ἀστακοὺς ‘στῆς πρῆμναις καὶ ‘στῆς πλώραις.

Διαβαίνουν συντάγματα
Παυσανῶν τοῦ κράτους,
κι’ ἀρχίζουνε πειράγματα
μαζί με τοὺς χορτάτους.

Ὄυστ, Παυσανία νηστικὴ,
οὐστ, Ποσαπέρη τενεκὴ,
κι’ ἂν χορτασμένους σήμερα γελᾶς τὸν νηστικὸν,
οὐ σὺ ποσῶς με λιοδορεῖς, ἀλλὰ τὸ Κεντρικόν.

Διαβαίνει κάθε θεσσαυρὸς τῆς χρυσοφόρου γῆς,
διαβαίνουν καὶ τὰ λάβαρα τῆς περιουλογγῆς.

Διαβαίνουν κι’ ὁ Καρνάβαλος κι’ ἡ Δόξα χίρι χίρι,
περνᾷ κι’ ὁ ξένος ‘Ελιγγος με μαῦρο βουλοκέρι.

Κρατεῖ μεγάλο σοβαρὸ καὶ προχωρεῖ ‘μπροστὰ
κι’ ἀπὸ τοὺς Κομητᾶτῆρες γυροῦει ποσοτὰ.

